

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ.κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ἱερὸς Καθεδρικός Ναὸς Ἀθηνῶν, 30 Ἀπριλίου 2004

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀρχιερεῖς,

ἐντιμώτατοι ἄρχοντες τῆς κοινωνίας μας,

σεβαστοὶ πατέρες, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Μὲ αἰσθήματα βαθειᾶς ἐσωτερικῆς συνοχῆς αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκομαι ἀνάμεσά σας, μπροστὰ στὴν εὐθύνη τοῦ ἑαυτοῦ μου, κυρίως ὅμως ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ τὴν ὥρα νοιώθω γυμνὸς ἀπὸ τὴν ἐπιφανειακὴ τιμὴ καὶ λαμπρότητα τῶν φαινομένων, ξένος ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πανηγύρεως. Ἀντικρύζω μόνον τὴ βαρῦτητα τῆς ἀποφάσεώς Σας, τὸ μέγεθος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν πυκνότητα τῶν στιγμῶν, τὴν εὐθύνη μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀδυναμία καὶ παράλληλη ὑποχρέωσή μου νὰ ἀξιολογήσω τὸ γεγονός, τὴν ἄγνωστη σὲ μένα ἀλλὰ ἱερὴ βούληση τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐπιτρέψτε μου σὰν ἓνα ἀντίδωρο τῆς σημερινῆς δικῆς Σας ἱερῆς παρουσίας νὰ μὴν ἐκθέσω σκέψεις καὶ ὁράματα, ἀλλὰ νὰ ἐκφράσω τὸ βάθος τῶν ἐσωτερικῶν διλημμάτων μου καὶ νὰ καταθέσω τὴν εἰλικρινῆ ἐξομολόγησή μου.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσω τὴ δυσκολία ποὺ ἔχω μέσα μου αὐτὲς τὶς μέρες. Αἰσθάνομαι πὼς τὸ ὄραμα τῆς προσωπικῆς μου κλήσεως, αὐτὸ ποὺ μὲ μεταμόρφωσε ἀπὸ ἐπιστήμονα σὲ ἱερέα καὶ μοναχό, ἔχει πλέον ἀπομυθοποιηθεῖ, χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς. Ὁ στόχος τοῦ ἀπολύτου ἔχει νοθευθεῖ ἀπὸ τὸ μικρόβιο τῆς ὑποχώρησης καὶ τὴ δικαιολογία τοῦ ἐσωτερικοῦ συμβιβασμοῦ.

Τὰ μειονεκτήματά μου

Ἀντιλαμβάνομαι πὼς ἔχω μεγάλες ἀδυναμίες γιὰ τὴν ἀποστολὴ γιὰ τὴν ὁποία μὲ προορίζετε, πὼς αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀναθέτετε μὲ ὑπερβαίνει. Δὲν εἶμαι οὔτε αὐτὸς ποὺ φαντάζεσθε οὔτε καὶ αὐτὸς ποὺ ἀκούγεται. Εἶμαι ἀπόλυτος ἄνθρωπος, δυσκολεύομαι ἐσωτερικὰ νὰ συμβιβασθῶ, ἀδυνατῶ νὰ κατεβάσω τὸ κριτήριον ἢ νὰ στενέψω τὸν ὀρίζοντα τῶν προοπτικῶν μου. Φοβοῦμαι πὼς ἓνας τέτοιος χαρακτήρας δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν ἀποστολὴ τοῦ ἐπισκόπου, ὅπως τὴ γνωρίζω.

Οὔτε ὅμως καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ μὲ ἐνθουσιάζει. Προσπαθῶ νὰ ταιριάσω τὴν εἰκόνα μου στὸ πλαίσιο τῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας καὶ παραμορφώνομαι. Συγχωρέστε με ποὺ δημόσια θὰ ἐκφράσω ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι. Πῶς νὰ ἀνταλλάξω τὸ γλυκόηχο ὄνομα τοῦ πατέρα μὲ τὸν σκληρὸ τίτλο τοῦ δεσπότη; Πῶς νὰ θυσιάσω τὴ ζεστὴ προσφώνηση τοῦ παπᾶ στὴν καταιγίδα τῶν ὑπερθετικῶν προσωνυμιῶν; Πῶς ἐνῶ δὲν ἔχω μισθὸ καὶ περιουσία, τώρα νὰ περιμένω τὴ μηνιαία ἐπιταγή; Πῶς ἐνῶ

ἔμαθα νὰ θαυμάζω τὴν ἀπλὴ ἀμφίεση ποὺ θυμίζει τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἀποκαλύψεως, τώρα νὰ ταυτισθῶ μὲ τὴν πολυτελῆ ἐμφάνιση ποὺ παραπέμπει στὴ ζωὴ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων; Πῶς ἐνῶ μὲ συγκινεῖ τὸ στασίδι τῆς προσευχῆς, τώρα νὰ ἀνεβῶ στὸν θρόνο τῆς ἐξουσίας καὶ τιμῆς;

Θὰ ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω πῶς νοιώθω καὶ ἀνέτοιμος. Οὔτε ὄραμα πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση ἔχω ὡς τώρα γεννήσει οὔτε καὶ γνώση τῆς ἐπισκοπικῆς ἀποστολῆς διαθέτω. Ἡ ἀρχιερωσύνη, κατανοῶ, εἶναι ἡ τέλεια καὶ πλήρης ἱερωσύνη, ἀλλὰ γιὰ μένα ἦταν κάτι πολὺ μεγάλο ποὺ δὲν μπορούσε νὰ χωρέσει στὰ στενὰ τῶν ἐνδιαφερόντων μου ἢ νὰ προβληθεῖ στὸ ἐπίπεδο τῶν μυωπικῶν προοπτικῶν μου. Ἦταν κάτι ποὺ περισσότερο τὸ θαύμαζα καὶ καθόλου δὲν ἐπιθυμοῦσα. Κάλι πολὺ μεγάλο μέσα μου, ἀλλὰ γιὰ ἄλλους, παρὰ ἕνα στόχος γιὰ μένα. Κάλι ποὺ κι ἂν τὸ μελετοῦσα καὶ ξόδευα χρόνο μαζί του, δὲν θὰ τὸ κατανοοῦσα. Ὁμολογῶ ὅτι ἀναλαμβάνω μία τεράστια εὐθύνη -δυσανάλογα μεγάλη πρὸς τὴν φαινομένη τιμῆ-, ὄντας ὅμως συνειδητὰ ἐντελῶς ἀνέτοιμος. Λυποῦμαι πραγματικὰ μήπως ὁ κόσμος τῆς Ἀνατολικῆς Ἀττικῆς, τῆς Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, πληρώσει τὸ τίμημα τοῦ αἰφνιδιασμοῦ μου καὶ τῆς ἐνδεχομένως ἀπερίσκεπτης συγκαταθέσεώς μου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ πολυδιαφημιζόμενες ἰκανότητες καὶ τὰ χαρίσματά μου δὲν νομίζω πῶς ἀποτελοῦν προσὸν ἀλλὰ μᾶλλον μειονέκτημα, διότι ἀπομακρύνουν τὴν ἐλπίδα τοῦ «σημεῖου» καὶ τῆς θεϊκῆς ἐπέμβασης ἀπὸ τὴ διακονία μου. Τὸ νὰ τὰ καταφέρει ἕνας ἔξυπνος, ἰκανὸς ἢ μορφωμένος δὲν ξενίζει. Τὸ νὰ πετύχει ὅμως ἕνας ἀπλὸς καὶ ἀσήμαντος ἄνθρωπος στὸ ἱερὸ ἔργο τῆς ἀποστολῆς του αὐτὸ ἀποκαλύπτει τὸν Θεό.

Εἶμαι καὶ θεολογικὰ πτωχός. Πῶς λοιπὸν νὰ ἀναλάβω μιὰ διακονία ποὺ τὸ βασικὸ της στοιχεῖο εἶναι ἡ βιωμένη θεολογία; Οὔτε ὁ τύπος μου, οὔτε οἱ γνώσεις μου, οὔτε ἡ ζωὴ μου, οὔτε ὁ προσανατολισμός μου, οὔτε ἡ λογικὴ, οὔτε τὸ συναίσθημα, οὔτε ἡ βούλησή μου φαίνεται νὰ συνεργάζονται πρὸς τὴν προοπτικὴ τῆς ἀρχιερωσύνης. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ πάντοτε ἀπέφευγα νὰ συναινέσω πρὸς μιὰ τέτοια ἐξέλιξη στὴ
ζωή
μου.

Τὸ σφυροκόπημα ὅλων αὐτῶν τῶν σκέψεων μὲ ὀδηγεῖ στὸ ἀποκαρδιωτικὸ συμπέρασμα ὅτι ἢ ἄξιοι δὲν ὑπάρχουν πιά στὶς μέρες μας ἢ ὑπάρχουν μὲν, ἀλλὰ ἢ Ἐκκλησία δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει ἢ τοὺς βλέπει, ἀλλὰ δὲν τοὺς θέλει. Μόνον ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ καταλήξει στὴ δική μου ἐπιλογή, στὴν ἄκομψη ὁμολογία τῆς τραγικῆς ἔλλειψης
προσώπων.

Καὶ τώρα; Τώρα ψάχνω τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ «σημεῖο» τῆς συναινέσεώς μου καὶ δὲν τὸ βρίσκω. Τὸν ἕνα λόγο τῆς συγκαταθέσεώς μου καὶ δὲν ὑπάρχει. Τὴ λογικὴ τῆς πράξεώς μου καὶ δὲν τὴν ἀναγνωρίζω. Σκανδαλίζομαι μὲ τὸν ἑαυτό μου. Ἀφοῦ καταλαβαίνω ὅτι ἢ Ἐκκλησία μας προτιμᾷ τὴ συστολὴ καὶ ἄρνησή μου, γιὰτι ἐγὼ ξεγελάσθηκα καὶ συναινῶ; Τὸ μόνον ποὺ μοῦ μένει εἶναι νὰ ζητήσω δημόσια συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ τὴν Ἐκκλησία Του γιὰ τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀποδοχῆς μου.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι πλευρά, ἴσως ἡ εὐκολία τῶν ἀρνήσεών μου νὰ ἀποτελεῖ παγίδα

ψευδοταπεινοφροσύνης ή στην καλύτερη περίπτωση έκφραση ιδιορρυθμίας, ίσως δειλίας, ή πάλι ανεπίτρεπτα προκλητικής παρρησίας. Γνωρίζετε Έσεϊς, Μακαριώτατε, πώς εγώ ο ίδιος Σᾶς ἀρνήθηκα την έγγραφη μου στον κατάλογο τῶν ἐκλογίμων πρὸς ἀρχιερατείαν πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν, ἡ ὁποία τελικὰ ἐγινε κατὰ την ἀπουσία μου στὸ Ἅγιον Ὄρος. Παρὰ την εὐγενῆ καὶ ταπεινὴ πίεσή Σας, δὲν δέχθηκα τὴν τιμητικὴ γιὰ μένα θέση τοῦ ἐκπροσώπου Σας, μάλιστα σὲ ιδιαίτερα κρίσιμη περίοδο γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας. Ἀργότερα, ἀρνήθηκα ἐπίμονη πρότασή Σας νὰ ἐκλεγῶ ἐπίσκοπος, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῶ πὼς ἀπαξιῶνω τὴν ἀρχιερωσύνη. Πρὸ διμήνου, ὅταν πληροφορήθηκα τὴν ἐμπλοκὴ πὸν προκαλεῖ τὸ πρόσωπό μου στὴν ὅλη πορεία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος, Σᾶς ξαναπρότεινα, ἐγγράφως αὐτὴ τὴ φορά, τὴ διαγραφή τοῦ ὀνόματός μου ἀπὸ τὸν περίφημο κατάλογο.

Παρὰ ταῦτα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπάρχει μπροστά μου ἡ ἀπόφασή Σας πὸν περιμένει ἄμεσα τὴν ὑλοποίησή της. Ὅλα μοῦ δείχνουν ὅτι ἡ ἐκλογή μου γιὰ τὴ Μητρόπολη Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ τὶς ἐπιλογές μου, κάτω δὲ ἀπὸ τὶς παροῦσες συνθήκες δὲν ἀποτελεῖ μὲ κανένα τρόπο τιμὴ ἀλλὰ μόνον ξεκάθαρη περιπέτεια καὶ ἴσως βαρεῖα δοκιμασία, πράγματα πὸν μοῦ ἀποκλείουν κάθε δικαίωμα νὰ ἀρνηθῶ τὸν σταυρό μου καὶ καθιστοῦν τὴν ἐνδεχόμενη ἀρνήσή μου μεγαλύτερο ἀμάρτημα ἀπὸ τὴν ταπεινὴ, χωρὶς καμία λογικὴ, συναίνεσή μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον ἐλαφρυντικό μου.

Ἡ ἐμπειρία τῆς ἱερωσύνης

Βέβαια, ὑπάρχει «ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πὸν θεραπεύει τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀναπληροῖ τὰ ἐλλείποντα». Ἐφόσον ἔτσι οἰκονόμησε ὁ Θεὸς κάτι θὰ γίνεαι καὶ μὲ τὴν περίπτωσή μου. Ἐφόδιό μου δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ἱκανότητα πρὸς ἄσκηση τῆς ἀρχιερωσύνης. Ἐφόδιό μου εἶναι ἡ ὡς τώρα ἐμπειρία τῆς ἱερωσύνης. Ἀπὸ αὐτὴν ἀντλῶ τὴν ἐλπίδα μου. Τὴν ἀγάπησα ὅσο τίποτε ἄλλο. Μοῦ μίλησε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τιδήποτε στὴ γῆ. Ἀγκάλιασα τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο καὶ καθημερινὰ καταφιλῶ τὸ πετραχήλι μου. Μὲ θάμπωσε τόσο πολὺ καὶ μοῦ μίλησε τόσο βαθειά, πὸν ποτὲ δὲν διέκρινα στὸ στερέωμα τῶν δικῶν μου ὁραμάτων καὶ προσδοκιῶν κάτι ἄλλο ἢ ἐπὶ πλέον. Ἡ ἱερωσύνη εἶναι τὸ ὅλον καὶ τὸ τέρμα μου. Ὁ Θεὸς μέσα στὴν ἐμπειρία της μὲ πλημμύρισε μὲ σημεῖα. Μόνον κάτι πολὺ ἐντυπωσιακὸ καὶ μοναδικὸ θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ ἀλλάξει τὴν πορεία. Εἶδα θαύματα. Ἐζήσα εὐλογίες. Πίστευα μὲ ὅλα τὰ κύτταρα τῆς ὑπάρξεώς μου. Μπορῶ νὰ πῶ, Μακαριώτατε, ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πὼς νοιώθω τὴν χαρὰ Του «ἐν ἐμοὶ πεπληρωμένην».

Ἄν αὐτὴ εἶναι ἡ λειτουργικὴ ταυτότητά μου, ὑπάρχει καὶ ἡ ποιμαντικὴ. Κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ προστάτου μου ἀγίου Νικολάου προσπάθησα ὅλα τὰ χρόνια αὐτὰ νὰ ἀγκαλιάσω τὸν πόνο τῶν ἀδελφῶν μου, νὰ συμπαθήσω στὴ δοκιμασία, νὰ περιποιηθῶ τὶς πληγὲς τῆς ἀμαρτίας, νὰ ἀναδεχθῶ τὶς ἀναζητήσεις, τὶς ἀμφιβολίες, τὴν ἐσωτερικὴ σύγχυση πὸν γεννᾷ ἡ λαθεμένη αἴσθησις ἐνὸς Θεοῦ πὸν ἀγαπᾷ νὰ ἀπουσιάζει, νὰ εἶναι ἀφηρημένος, νὰ συγγενεῦει περισσότερο μὲ τὴ φαντασία παρὰ μὲ τὴν πραγματικότητα. Πρέπει νὰ Σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι τὸ πετραχήλι μου εἶναι κουρελιασμένο ἀπὸ τὴ χρῆσις. Αὐτὸς εἶναι ἕνας ἄλλος λόγος πὸν δικαιολογοῦσε κάθε ἐσωτερικὴ ἀρνήσις νὰ ἐγκαταλείψω τὶς ψυχὲς πὸν μοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς

προαγόμενος σὲ ἐπισκοπικὴ διακονία. Ἡ μόνη μου παρηγοριὰ τώρα εἶναι ἡ γεωγραφικὴ ἐγγύτητα μὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, μαζί μὲ τοὺς ὁποίους μοιρασθήκαμε τὰ προβλήματα, τὶς χαρές, τὴν ἀναζήτηση καὶ τὴν ἀνάγκη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὡς τώρα ἐκκλησιολογικὴ σχέση μου - μνημόνευση

Ἦς μοῦ ἐπιτραπεῖ στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ κάνω μία μικρὴ ἀναφορὰ στὴ λειτουργικὴ ταυτότητά μου. Ὡς τώρα, ἐνῶ εἶμαι ἴσως ὁ μόνος κληρικὸς τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς ποὺ καθημερινὰ στὶς ἀκολουθίες, γιὰ 15 χρόνια, μνημονεύω τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου, παράλληλα διακονοῦσα ἀπὸ ὑπεύθυνη θέση τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωπώντας ταυτόχρονα καὶ τὸν ἀγιορείτικο μοναχισμό.

Ἡ καρδιά μου γιὰ νὰ καταλήξει στὸ ὑπερουράνιο θυσιαστήριο περνοῦσε ἀπὸ τὸν Θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Αὐτὴ ἡ καθημερινὴ συνεχὴς μνημόνευση τοῦ Πατριαρχικοῦ ὀνόματος δὲν ἦταν γιὰ μένα ἕνας τύπος, μιὰ πράξη ἀβροφροσύνης, κάτι τὸ ὑποχρεωτικὸ καὶ μηχανικὸ, ἀλλὰ μία σαφὴς αἰτία ποὺ μοῦ δημιούργησε ἕναν ἰσχυρὸ καὶ ἀκατάλυτο λειτουργικὸ σύνδεσμο μαζί του, τέτοιο ποὺ δὲν θὰ μπορούσε μὲ κανένα τρόπο νὰ διασαλευθεῖ, ἀκόμη καὶ ἂν κάποτε βρισκόμουν σὲ μία Ἐκκλησία ποὺ δὲν θὰ προϋπέθετε τὴ μνημόνευσή του, ἀκόμη κι ἂν αἰσθανόμουν κάποια ἐσωτερικὴ διαφοροποίηση μαζί του, ἀκόμη κι ἂν μὲ σκανδάλιζαν συγκεκριμένες ἐνέργειες ἢ ἐπιλογές του. Σὲ κάθε περίπτωση θὰ προτιμοῦσα νὰ δεχθῶ ὅτι ἐγὼ σφάλω

παρὰ τὸ Πατριαρχεῖο

μας.

Μέσα ἀπὸ τὸν λειτουργικὸ σύνδεσμο μαζί του, κατενόησα τὴ μαρτυρικότητα τῆς διαχρονικῆς πορείας του, τὴ συνεκτικότητα ποὺ δημιουργεῖ ὁ οἰκουμενικὸς χαρακτήρας του, τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεώς του. Εἶναι τόσο μεγάλο ποὺ τὴν ἐξουσία του τὴν ἔχει, δὲν τὴν διεκδικεῖ. Στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὀφείλουμε τὴν ἱστορικὴ ἀπόδειξη ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι «Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική». Τὸ Πατριαρχεῖο μας ἀποτελεῖ κομμάτι τῆς ὑποστάσεώς μας καὶ ὡς Ἑλλήνων καὶ ὡς Ὀρθοδόξων.

Ἐχει ἱστορία ποὺ τὸ αἶμα της περνάει ἀπὸ τοῦ καθενὸς μας τὴν καρδιά. Στηρίζει τὸ γένος ὄχι ἐθνικὰ ἀλλὰ πνευματικά. Πέρασε ἀπὸ μακροχρόνιους διωγμοὺς καὶ μαρτύρια ὅσο καμία ἴσως ἄλλη Ἐκκλησία καὶ μέχρι σήμερα παραμένει ὄρθιο. Ὁ Θεὸς τὸ κράτησε. Εἶναι τὸ καλύτερο δῶρο Του σὲ μᾶς. Ἡ πορεία του ἀποτελεῖ ἕνα θαῦμα ποὺ γιὰ αἰῶνες τροφοδοτεῖ τὴν πίστη. Ἡ οἰκουμενικότητά του τὸ ἴδιο. Καὶ σήμερα αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ σίγουρη, τὴν πιὸ ἐγγυημένη, τὴν πιὸ ἐμπειρικὰ ἐπαληθευμένη καὶ δοκιμασμένη, τὴν πιὸ ἀληθινὴ Ὀρθόδοξη ἀπάντηση στὴν πρόκληση τῆς παγκοσμιοποίησης τῶν κοινωνιῶν καὶ τὸν κίνδυνο τῆς βατικανοποίησης τῶν ἐκκλησιῶν μας. Ὅσο πιὸ Οἰκουμενικὸ εἶναι τὸ Πατριαρχεῖο μας, ὅσο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὰ μέτρα, τὶς πολιτικὲς καὶ τὶς ἀντιλήψεις μας, τόσο πιὸ συνοδικὴ γίνεται ἡ Ἐκκλησία μας, τόσο πιὸ μέσα στὴν πίστη καὶ στὴν ἴδια μας τὴν ὑπόσταση ἀνακαλύπτουμε τὴν ἐν Χριστῷ δόξα του. Τὸ Πατριαρχεῖο μας εἶναι Οἰκουμενικὸ γιὰ νὰ ἀγκαλιάζει ὅλους, νὰ συγχωρεῖ ὅλα, νὰ ἐνώνει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

Αὐτὰ τὰ βιώματα πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μας αὐτὴ τὴ στιγμή καταθέτω ὡς ὁμολογία, ὡς βεβαιωμένη μαρτυρία καὶ ὡς τὸ καλύτερο δῶρο μου καθὼς, ἀπὸ δῶ κι ἐμπρός, ἡ λειτουργικὴ ἀναφορὰ μου περνάει μέσα ἀπὸ τὴν πολυαγαπημένη μου Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Στὴ δική της ἀγκαλιά, στὴ δική της πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ εὐθύνη κι ἐγὼ καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς γεννηθήκαμε καὶ μεγαλώσαμε ἐν Χριστῷ. Αὐτῆς τὴν παράδοση γευθήκαμε, στὰ δικά της πρόσωπα ὀφείλουμε τὴν εὐγνωμοσύνη, αὐτὴν αἰσθανόμαστε ὡς μάννα μας. Αὐτὴ καὶ σὲ μένα ἔδωσε τὴ χάρι τῆς ἱερωσύνης. Καὶ τώρα Αὐτῆς ἡ Σύνοδος με ἐξέλεξε. Αὐτῆς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ ἱεράρχες αὐτὴν τὴν στιγμή ἀναλαμβάνουν τὴν εὐθύνη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμπιστευθοῦν τὴ χάρι τῆς ἀρχιερωσύνης ἐπάνω μου.

Ἡ καρδιά μου πλέον καλεῖται νὰ ζήσει τὸ μυστήριό τῆς ἐνότητος. Οἱ δύο Ἐκκλησίες εἶναι μία. Καλεῖται νὰ μεταβεῖ ἀπὸ τὸν ἐμπαθῆ ὀρθολογισμό τοῦ ἀνήκειν στὴν πνευματικὴ λογικὴ τοῦ κοινωνεῖν, ἀπὸ τὴν στενοκαρδία τῶν δικαιωμάτων, τῶν διεκδικήσεων, τῶν διαμαρτυριῶν, τῶν συμφωνιῶν καὶ διαφωνιῶν στὴ φωτεινὴ ἐμπειρία τοῦ «ἵνα πάντες ἔν ὧσιν» καὶ τῆς εὐλογίας τοῦ «τῆ τιμῆ ἀλλήλους προηγούμενοι». Μοῦ εἶναι ἀδύνατον αὐτὴν τὴν στιγμή μέσα στὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ στὸ φόντο τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου, τῆς συγκαταβάσεως καὶ κενώσεώς Του, πάνω στὸ ἐπίπεδο τοῦ μυστηρίου, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πόνου, τῆς δίψας καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν συνανθρώπων μας καὶ τῶν ἐπιταγῶν τῆς ἐποχῆς μας νὰ διακρίνω τὴ διαφορὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, νὰ αἰσθανθῶ τὴν ψύχρα τοῦ ἐμεῖς κι ἐσεῖς, νὰ διακρίνω τὴν κατὰ Χριστὸν ἀλήθεια πίσω ἀπὸ λογικές, ἐπιχειρήματα, ἀγῶνες ἢ καὶ ἐγκόσμιες συμφωνίες, νὰ ἀντιληφθῶ τὴν ἀπόσταση κάποιων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας, νὰ πιστέψω πὼς κάποιοι ἔχουν περισσότερο δίκιο ἀπὸ κάποιους ἄλλους ποὺ δυσκολεύονται νὰ τὸ ὁμολογήσουν. Αἰσθάνομαι πὼς ἂν ἡ ἀγωνία μας εἶναι νὰ τὰ βροῦμε με τὸν Θεό, τότε πολὺ εὐκόλα τὰ βρίσκουμε καὶ μεταξύ μας.

Στὴν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ μὲν ἀδελφοὶ ἀλλὰ ἀμοιβαίως ἐμπιστευόμενοι. Καὶ τὰ προβλήματα τὰ λύνουν ἢ δική μας ταπεινώση, ἢ ἀνωτερότητα τοῦ ἄλλου καὶ ἢ ἐμπιστοσύνη ἀμφοτέρων.

Μὲ γνώμονα αὐτὴ τὴ λογικὴ, διακρίνω τὴ μεγάλη εὐθύνη μου νὰ ἀγωνισθῶ γιὰ τὴν εἰρήνευση τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ βγοῦμε κερδισμένοι ὅλοι. Ὅχι νὰ βρεῖ τὸ δίκιο τοῦ αὐτοῦ ποὺ τὸ ἔχει. Ἀλλὰ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν ἀδικία αὐτοῦ ποὺ ἴσως δὲν εὐθύνεται γιὰ κάτι. Στὴν Ἐκκλησία ἐγὼ ἔμαθα νὰ λατρεύω ἕναν Θεὸ ποὺ ἡ ἀγάπη Του Τὸν κάνει περισσότερο νὰ ἠτᾶται καὶ νὰ ὑποχωρεῖ παρὰ νὰ νικάει καὶ νὰ διεκδικεῖ. Αὐτὴ ἡ λογικὴ καὶ μόνον ἀποτελεῖ τὸν λόγο τῆς ἀγάπης μου στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ θεμέλιο τῆς ὧς τώρα καὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα διακονίας μου.

Μοναχικὴ καὶ φιλόπτωχη πολιτεία

Γι' αὐτὸ καὶ ἐνῶ γίνομαι ἐπίσκοπος συνειδητὰ ἐπιλέγω ὡς πρότυπο ζωῆς αὐτὸ τοῦ μοναχοῦ. Αὐτοῦ ποὺ ἔχει ὑποκαταστήσει τὴ σκέψη με τὴν προσευχὴ, τὰ ὄραματα με τὴ θυσία, τὰ ἐπιχειρήματα με τὴν μακροθυμία. Μὲ αὐτὸν τὸν στόχο ξεκίνησα, με τὸν

ἴδιο καὶ θέλω νὰ ξοφλήσω τὸ ἐπίγειο χρέος μου, μὲ αὐτὴν τὴν κληρονομία ἐπιθυμῶ νὰ ταξειδεύσω στὴν αἰώνια πορεία μου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ἐκφράζω δημόσια τὴν ἐπιθυμία μου -καὶ πρὸς τοὺς πολιτικούς μας ἄρχοντες- νὰ μὴν μὲ μεταχειρισθεῖτε ὡς ἀνώτατο δημόσιο ὑπάλληλο μὲ μηνιαῖο μισθὸ καὶ δῶρο ἐορτῶν καὶ θερινῶν διακοπῶν, μὲ παραστάσεις σὲ δεῖπνα, δεξιώσεις, παρελάσεις καὶ ἐγκαίνια. Λέξεις ὅπως μισθός, σύνταξη, ιδιοκτησία, ἀσφάλεια ζωῆς, διακοπές, προσωπικὲς φιλίες, τιμητικὲς διακρίσεις κ.λπ., ποὺ δὲν ἔχουν καμία σχέση μὲ τὴν μοναχικὴ ζωὴ, θὰ ἤθελα νὰ παραμείνουν ξένες πρὸς τὸ λεξιλόγιό τῆς προσωπικῆς μου πολιτείας. Στὴν καρδιά μου ἀντηγεῖ ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ ἱερέας πρέπει νὰ εἶναι ὁ φτωχότερος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ὁ ἐπίσκοπος ὁ φτωχότερος ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς. Τὸ πρῶτο δὲν θὰ τὸ ἐπιβάλω σὲ κανέναν. Τὸ δεύτερο ὅμως ἀποτελεῖ γιὰ μένα ἀδιαπραγμάτευτο ὄρο καὶ ἀπαράβατο στόχο ζωῆς. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ πληρώνομαι, ἀλλὰ μόνον νὰ ξοδεύομαι, οὔτε νὰ ἀσφαλίζομαι στὶς ἐπίγειες τράπεζες ἀλλὰ στὴν ἀγία Τράπεζα, οὔτε νὰ ξεκουράζομαι μακριὰ ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ ποιμνίου μου στὶς ὁμορφες γωνιὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ νὰ ἀναπαύομαι μέσα στὴ δρόσο τῆς καμίνου τῶν δοκιμασιῶν ὅλων μας. Ἡ ζωὴ μου ἐπιθυμῶ νὰ μὴν θυμίζει σὲ μεγαλοπρέπεια τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία μου, ἀλλὰ σὲ λιτότητα καὶ ἀναζήτηση μυστικοῦ βάθους τὴν μοναχικὴ κουρά μου.

Εὐχαριστίες

Παρὰ τὸ ξεχείλισμα τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ νοιώθω ἀπέναντι ὅλων ὑμῶν, ἐπιτρέψτε μου κατακλείοντας νὰ μὴν εὐχαριστήσω διὰ στόματος καὶ φραστικῆς ἀναφορᾶς κανέναν. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ διακινδυνεύσω νὰ μεταμορφώσω τὸ μυστήριό τῆς ἱεροσυνοδικῆς ἀποφάσεως σὲ ἀποτέλεσμα ἐπίγειων ἐπιλογῶν καὶ νὰ μολύνω τὴν ἀπροσμέτρητη ἱερότητα αὐτῶν τῶν στιγμῶν μὲ ὑποψίες κοσμικῆς εὐγένειας καὶ ἀβροφροσύνης. Θὰ ἀποφύγω λοιπὸν κάθε ἀναφορὰ σὲ συγκεκριμένα πρόσωπα τῆς ὡς τώρα ζωῆς μου, στὸν πιστὸ λαὸ ποὺ σὲ λίγο θὰ πάρει τὴν εὐθύνη νὰ ἐπικυρώσει τὴν ἱεροσυνοδικὴ ἀπόφαση, σὲ κάποιους ποὺ πίστεψαν στὴν ἐκλογή μου, στοὺς γονεῖς, τὰ ἀδελφία καὶ συγγενεῖς μου, στοὺς πνευματικοὺς πατέρες καὶ γεροντάδες μου, στὴν προσφιλῆ πνευματικὴ οἰκογένειά μου στὸ Μετόχι τῆς Ἀναλήψεως, ἀκόμη καὶ σὲ Σᾶς, Μακαριώτατε, ποὺ κάτω ἀπὸ τόσο λεπτὲς καὶ δύσκολες συνθήκες διακινδυνεύετε τὴ χειροτονία μου.

Θὰ ἀρκεσθῶ μόνον στὴν ἔκφραση τῆς μυστικῆς εὐγνωμοσύνης μου γιὰ τὴ σημερινὴ λειτουργικὴ παρουσία σας γιατί ὅλοι ἐσεῖς ἐπίσκοποι καὶ κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀναλαμβάνετε τὴν εὐθύνη νὰ προσδιορίσετε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μου.

Καὶ θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εὐχὴ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως Σεβαστιανοῦ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ὁποῖου ἔλαβα τὴ χάρι τῆς ἱερωσύνης καὶ τὴν ἔμπνευση τῆς ἀσυμβίβαστης ὁμολογίας, τῆς συνεποῦς καὶ πεντακάθαρης ζωῆς καὶ τῆς ἠρωϊκῆς μαρτυρίας, ὅπως καὶ τὴν εὐχὴ τοῦ πολυσέβαστου καὶ καλοκάγαθου ποιμενάρχου τῆς θεοσώστου αὐτῆς Ἐπαρχίας Μητροπολίτου πρώην Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθονίκου, τὸ παράδειγμα, ἡ παρουσία, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀνωτερότητα τοῦ ὁποῖου, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποτελοῦν ἀταλάντευτο ὁδηγὸ στὴ δική μου πορεία, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὲ

ἐπιφορτίζουν με τὸ βαρύτερο χρέος τῆς ἀπόδοσης εἰλικρινοῦς τιμῆς καὶ βαθειᾶς εὐγνωμοσύνης.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ ἐκφρασθεῖ μόνον στὸν Τριαδικὸ Θεὸ πὺν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ μοῦ δείχνει Αὐτὸς τὴν ἀντίθετη μετὸ θέλημα καὶ τὶς συνειδητὲς ἐπιλογές μου πορεία καὶ κατεῦθυνσή μου. Αὐτὸν πὺν οἰκονομεῖ νὰ ὀδηγοῦμαι σὲ μιὰ ἐπισκοπικὴ χειροτονία πὺν γίνεται κάτω ἀπὸ ὄρους τέτοιους ὥστε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ ἀναδίδεται τὸ ἄρωμα τῆς ἀμφισβήτησης στὸ πρόσωπό μου, ἡ εὐωδία τοῦ προσωπικοῦ σταυροῦ μου, τὸ θυμίαμα τῆς ἀνάγκης γιὰ προσευχὴ παρὰ γιὰ πανηγύρι.

Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν ζητῶ τὶς κοινωνικὲς εὐχές Σας. Ζητῶ τὶς προσευχές Σας. Δὲν θὰ ἤθελα ἡ χειροτονία μου νὰ κλείσει μετὸ χειροκροτήματα. Θὰ προτιμοῦσα ἡ νέα μου ζωὴ νὰ ἀνοίξει μετὸ κραυγὲς ἰκεσίας. Ζητῶ τὶς πρεσβεῖες τοῦ προστάτου μου ἀγίου Νικολάου τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἀγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος, τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου -λείψανα τῶν ὁποίων φέρω ἐπὶ τοῦ στήθους μου- τοῦ ὁσίου Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου καὶ τῆς ἀγίας Μυροφόρου Μαγδαληνῆς.

Λίγες μέρες πρὶν ἐγκαταλείψω τὰ ἐγκόσμια εἶχα ἐπισκεφθεῖ τὸν μακαριστὸ πατέρα Πορφύριο. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα ἀποκαλυπτικὸ ξεδίπλωμα τοῦ ἑαυτοῦ μου, κατελήφθη ἀπὸ ἔντονη ἀγωνία, μεγάλη ἀνησυχία καὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα κάθιδρος μοῦ ἐπανελάμβανε πὺς θὰ πονέσω πολὺ στὴ ζωὴ μου. Τὸν ἐρώτησα ἐπίμονα ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτρέψω τὰ σχέδιά μου. Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ δακρυρῶου σιωπῆς, ἡ ἀγωνία του μετεστράφη σὲ γλυκύτητα καὶ ἐλπίδα καὶ τελικὰ μετὸ ἀσπᾶσθηκε καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐχὴ του. Ἡ προσδοκία τοῦ σταυροῦ ἀπετέλεσε τὸν ἄξονα τῆς ζωῆς μου. Ἀποφάσισα ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐμπιστευθῶ ἀπόλυτα στὸν Θεὸ τὴν εὐθύνη τοῦ μέλλοντός μου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μὴν ἀρνοῦμαι ποτὲ τὸν σταυρό μου. Αὐτὴ τὴ στιγμή νομίζω ἀρχίζει ἡ ἀνηφόρα μου.

Μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ ἐκλογή μου δὲν ἀποτελεῖ ἐπιβράβευση ἀλλὰ δοκιμασία, ὅτι τὴν τιμὴ μπορῶ νὰ τὴν ἀρνηθῶ ὄχι ὁμως καὶ τὸν σταυρό μου, ὅτι ἡ βούληση τοῦ Θεοῦ δὲν ἐκφράζεται μετὸς ἐπιλογές μου ἀλλὰ φανερῶνεται μετὸς ἀποφάσεις Σας,

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀρχιερεῖς, ἀγαπητοὶ συμπρεσβύτεροι, προσφιλεῖς διάκονοι, πιστὲ λαὲ τοῦ Θεοῦ, στὴν κρίση, τὴν βούληση καὶ τὴ συνείδησή σας παραδίδω τὸ μέλλον καὶ τὴ ζωὴ μου.

«Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειθῶ οὐδὲ ἀντιλέγω» καὶ οὐδὲ ἀντιλέγω σημαίνει οὐδὲ κᾶν διερωτῶμαι.

«Κύριε, ποιήσον με οἶον θέλεις καὶ ὡς θέλεις· κᾶν θέλω κᾶν μὴ θέλω».

«Αὐτῶ πρέπει πᾶσα τιμὴ, προσκύνησις, δόξα καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».